Den v životě Abeda Salamy

Anatomie jedné jeruzalémské tragédie

Nathan Thrall

maraton

m

Den v životě Abeda Salamy

Den v životě Abeda Salamy

Anatomie jedné jeruzalémské tragédie

Nathan Thrall

přeložila Gisela Kubrichtová

Praha 2025
maraton

Nathan Thrall
A DAY IN THE LIFE OF ABED SALAMA:
Anatomy of a Jerusalem Tragedy

Copyright © 2023 by Nathan Thrall
Published by arrangement with Metropolitan Books,
an imprint of Henry Holt and Company, New York.
All rights reserved.

Czech edition © Maraton, 2025
Translation © Gisela Kubrichtová, 2025
Afterword © Břetislav Tureček, 2025

ISBN 978-80-88411-44-4

Nevidíme svůj podíl na tom, co se děje, a tak některé události nazýváme nešťastnými náhodami, i když jsou nevyhnutelnými důsledky našich činů, a jiné události nazýváme nezbytnostmi jen proto, že nechceme změnit názor.

– Stanley Cavell

OBSAH

Postavy / 11
Prolog / 15

ČÁST PRVNÍ: Tři svatby / 21
ČÁST DRUHÁ: Dva ohně / 73
ČÁST TŘETÍ: Hromadné neštěstí / 103
ČÁST ČTVRTÁ: Zeď / 125
ČÁST PÁTÁ: Tři pohřby / 155

Epilog / 189

Poznámka autora / 198
Poděkování / 199
Seznam zdrojů / 202
Seznam map / 221
Rejstřík / 223

Doslov (Břetislav Tureček) / 233
Poznámka překladatelky / 239

POSTAVY

Prolog

Milad Salama, syn Abeda a Haify
Abed Salama, Miladův otec
Haifa, Abedova manželka a Miladova matka
Adam, Miladův bratr
Amín, Abedův bratranec

ČÁST PRVNÍ: Tři svatby

Ghazl Hamdanová, Abedova první láska
Nahíl, Abedova sestra a manželka Abú Wisáma
Abú Wisám, Abedův švagr
Ahmad Salama, Abedův bratranec a Amínův bratr
Nael, Abedův bratr
Abú Hassan, otec Ghazl a Hassana
Hassan, Ghazlin bratr a syn Abú Hassana
Lajla, Abedova švagrová a Waelova manželka
Wael, Abedův nejstarší bratr
Asmahan, Abedova první manželka
Lulu, nejstarší dcera Abeda a Asmahan
Džamíla, Abedova snoubenka z města Kafr Kanna
Wafaa, Haifina sestra
Abú Awní, Haifin otec

ČÁST DRUHÁ: Dva ohně

Huda Dahbúrová, lékařka pracující pro UNRWA a Hádího matka
Abú Faradž, řidič UNRWA
Nidaa, lékárnice UNRWA
Salem, zachránce dětí
Ula Džúlaníová, učitelka ze školy Núr al-Húda
Mustafa, Hudin otec
Kamel, Hudin strýc
Ahmad Dahbúr, Hudin strýc a básník
Ismail, Hudin manžel
Hádí, Hudin syn

ČÁST TŘETÍ: Hromadné neštěstí

Radwan Tawam, řidič autobusu
Sámí, Radwanův strýc
Nadír Morrar, záchranář Palestinského červeného půlměsíce
Eldad Benshtein, pracovník záchranné služby Mada
Dubi Weissenstern, zaměstnanec organizace ZAKA
Bentzi Oiring, zaměstnanec organizace ZAKA
Sár Cur, plukovník Izraelských obranných sil IDF
Tala Bahríová, holčička ze školky Núr al-Húda
Ibrahim Salama, Abedův bratranec a úředník Palestinské autonomie
Abú Mohammad Bahrí, Talin dědeček
Ašraf Kajkas, řidič kamionu

ČÁST ČTVRTÁ: Zeď

Dany Tirza, vedoucí strategického plánování IDF a projektant separační bariéry
Beber Vanunu, zakladatel osady Adam
Adi Špeter, obyvatel Anatótu

ČÁST PÁTÁ: Tři pohřby

Abú Džihád, Abedův bratranec
Bašír, Abedův mladší bratr
Ruba al-Nadždžar, Bašírova manželka
Nansy Kawasmeová, Saláhova matka a Azzamova manželka
Azzam Dwejk, Saláhův otec
Saláh, syn Nansy a Azzama
Sadine, dcera Nansy a Azzama
Fádí, bratr Nansy
Usáma, bratr Nansy
Faisal, bratr Nansy
Livnat Wiederová, sociální pracovnice v nemocnici Hadasa
Huda Ibrahimová, sociální pracovnice v nemocnici Hadasa
Chalíl Chury, zdravotník v nemocnici Hadasa
Hája al-Hindíová, Abdulláhova matka
Abdulláh al-Hindí, syn Háji a Háfize
Háfiz, Hájin manžel a Abdulláhův otec
Ahmad, Abdulláhův bratr

EPILOG

Arik Weiss, televizní reportér
Arik Vakniš, obyvatel osady Adam
Duli Jarif, obyvatel Anatótu

PROLOG

Ten večer před nehodou byl Milad Salama celý natěšený na zítřejší školní výlet. „Tati," zatahal za loket svého otce Abeda, „musíme nakoupit jídlo na piknik." Byli v bytě rodičů Abedovy manželky, kteří měli pár kroků odtud obchůdek se smíšeným zbožím. Abed vedl pětiletého synka jednou z úzkých uliček anatského předměstí Dahijat a-Salam, kde žili.

Na ulici bez chodníků se prodírali mezi zaparkovanými auty a vozy uvízlými v dopravní zácpě. Nad hlavou jim visela soustava kabelů, drátů a světelných řetězů. Nad ní se tyčily věžáky, které čtyřikrát, pětkrát nebo i šestkrát převyšovaly separační bariéru – sedm a půl metru vysokou betonovou zeď, jež obklopovala Anatu. Abed pamatoval nepříliš vzdálené časy, kdy byl Dahijat a-Salam pustou venkovskou končinou a mohl se rozrůstat do šířky, nejen do výšky. V obchodě Abed Miladovi koupil láhev izraelského pomerančového nápoje Tapuzina, tubu chipsů Pringles a jeho oblíbenou sladkost – čokoládové kinder vajíčko.

Abedova žena Haifa byla útlá a světlovlasá jako Milad. Druhý den časně ráno pomohla chlapci obléct uniformu: košili s bílým límečkem, šedivý svetr s emblémem jeho soukromé základní školy Núr al-Húda a šedivé kalhoty, které mu trochu padaly, a tak si je musel soustavně vytahovat. Miladův devítiletý bratr Adam už byl pryč. Z ulice bylo slyšet tiché troubení bílého školního mikrobusu. Milad rychle dojídal svou obvyklou snídani – sýr labneh okořeněný zátarem a pokapaný olivovým olejem – a vytíral talíř kouskem pity. S širokým úsměvem posbíral oběd a dobroty na cestu, dal matce pusu na rozloučenou a vyštrachal se ze dveří. Abed ještě spal.

Když vstal, bylo venku pošmourno, hustě pršelo a fičel tak silný vítr, že lidé na ulici měli co dělat, aby je neodnesl. Haifa se zamračeně dívala z okna. „To počasí není dobré."

„Proč si s tím děláš hlavu?“ pohladil ji Abed po rameni.

„Já nevím. Je to jen pocit.“

Abed měl dnes volno. Pracoval v izraelské telefonní společnosti Bezek. Spolu s bratrancem Hilmim jeli autem koupit maso od kamaráda Atefa, který měl v Dahijat a-Salamu řeznictví. Atef tam nebyl, což bylo neobvyklé. Abed se na něj zeptal jednoho z pracovníků.

Atef bydlel v jiné části Jeruzaléma, v Kafr Akabu. Tuto hustě obydlenou čtvrť tvořily vysoké, bez ladu a skladu postavené obytné věžáky a stejně jako Dahijat a-Salam byla od zbytku města odříznuta kontrolním stanovištěm – checkpointem – a zdí. Aby se vyhnul každodenním dopravním zácpám a čekání na kontrolách, které mohlo trvat i několik hodin, jezdil do práce oklikou.

Atef hlásil, že někde uvízl, protože je hrozný provoz. Zřejmě někde před ním, na silnici mezi dvěma checkpointy, jedním u uprchlického tábora Kalandia a dalším u vesnice Džaba, došlo k nějaké kolizi. Pár okamžiků nato Abedovi volal synovec. „Nejel dneska Milad na výlet? U Džaby naboural nějaký školní autobus.“

Abedovi se sevřel žaludek. Odešel s Hilmim z řeznictví a nasedl do bratrancova stříbrného džípu. Jeli ranním provozem dolů z kopce, kolem dospívajících kluků, kteří v autodílnách s hebrejskými nápisy začínali opravovat vozy židovským zákazníkům, kolem Miladovy školy a potom podél zdi. Silnice se stáčela kolem sídlišť v osadě Neve Ja'akov a šplhala do prudkého svahu k židovské osadě Geva Binjamin, známé pod jménem Adam. Stejně se jmenoval i Miladův starší bratr.

Na křižovatce u Adama vojáci zastavovali auta, která jela směrem k místu, kde se stala nehoda. Tvořila se fronta. Abed vyskočil z džípu. V domnění, že se jedná o drobnou srážku, se s ním Hilmi rozloučil a jel zpátky.

Pouhý den předtím Abed Miladovu šanci jet na výlet málem zmařil. Ne že by měl nějakou předtuchu, šlo jen o nedbalost.

Byl s Hilmim v Jerichu. Zrovna stál na rovné, prašné planině v nejníže položeném městě na Zemi, desítky metrů pod úrovní moře, když mu zatelefonovala Haifa a ptala se, jestli zaplatil sto šekelů za Miladův školní výlet. Popravdě řečeno na to zapomněl. Haifa nechtěla, aby Milad jel, ale když viděla, jak hrozně si to přeje, nechala se obměkčit. Milad o tom výletě mluvil už několik dní. Když Haifa volala, pobíhal rozrušeně kolem domu jejích rodičů a nemohl se dočkat, až přijde otec a půjdou spolu nakupovat dobroty. Teď bylo pozdě. Jestli to Abed nestihne, než se zavře škola, Milada druhý den ráno nepustí do autobusu.

Bylo odpoledne, ale chladno a zataženo, už se začínalo schylovat k zítřejší bouřce. V dálce ševelily větve datlových palem. Abed řekl Hilmimu, že si musejí pospíšit zpátky.

Hilmi byl v Jerichu za obchodem. Nedávno zdědil sedmdesát tisíc dolarů a chtěl je investovat do pozemků. V Anatě, kde Salamovi žili, už skoro nic ke koupi nebylo. Kdysi to bývalo jedno z nejrozpínavějších měst na Západním břehu Jordánu. Dlouhý pás, který se rozprostíral na východ od stromy lemovaných hor Jeruzaléma až k bledě žlutým kopcům a pouštním vádí na okraji Jericha. Ale Izrael skoro všechnu půdu v této oblasti zkonfiskoval, nebo na ni Abedovi, Hilmimu a lidem z Anaty znemožnil přístup. Z města o rozloze tří tisíc hektarů zbylo dnes sotva dvěstěšedesátihektarové torzo. Proto tedy Jericho.

Abed a Hilmi pospíchali, aby se včas dostali do školy. Najeli na hlavní izraelskou dálnici, vedoucí od východu na západ. Vystoupali na horský hřeben, minuli brány tří židovských osad postavených na anatské půdě a beduínskou vesnici Chán al-Ahmar, jejíž chatrče jsou roztroušeny na pozemku Abedova dědečka. Když odbočili na silnici Abú George, viděli olivové háje, které patřily Abedovi a jeho bratrům, dnes zabrané osadníky. Dále je cesta vedla nedaleko od nechvalně známé oblasti E1, kde Izrael plánoval vystavět několik tisíc nových bytových jednotek a hotelových pokojů, a ještě průmyslovou zónu. Když vystoupali na poslední kopec, projeli

kolem osady Anatót a přilehlé vojenské základny, která se rovněž nachází na pozemcích rodiny Salamů.

V Anatě Abed a Hilmi zamířili k budově školy, která stála na samém okraji města, přímo u separační zdi. Areál byl tichý a téměř prázdný. Abed proběhl kovovou bránou a utíkal přes umělý trávník do haly. Řekl sekretářce, že chce zaplatit školní výlet.

„Už je pozdě. Máme zavřeno."

Abed spěchal po schodech nahoru a našel učitelku, kterou znal, Mufidu. Ta zavolala řediteli, který dal pokyn sekretářce, a Abed šel zpátky dolů zaplatit. Ulehčeně si oddechl. Milad na výlet pojede.

Když Abed na křižovatce v Adamu vystoupil z Hilmiho SUV, pršelo. Měl na sobě dlouhý černý kabát, který si oblékl, protože očekával, že bude bouřka. Jak se blížil k místu nehody, narůstala v něm nervozita. Nakonec skoro běžel. Pak uviděl vojenský džíp, který jel stejným směrem. Zastavil ho a řekl hebrejsky vojákům, že v autobuse možná byl jeho syn. Požádal je, aby ho svezli. Odmítli to. A tak se Abed rozeběhl. Nejdřív autobus neviděl, protože mu ve výhledu bránil osmnáctikolový návěs, stojící napříč přes dva pruhy tříproudé silnice. Mačkaly se tam spousty lidí, viděl i pár známých rodičů, kteří se hnali k bouračce.

„Kde je ten autobus?" ptal se Abed. „Kde jsou děti?" Za okamžik ho spatřil převrácený na boku, prázdnou ohořelou karoserii. Abed neviděl žádné děti, žádné učitele, žádné sanitky. V davu zahlédl jednoho bratrance, kterého neměl moc rád, Amína. Před pár lety se spolu ošklivě poprali a Abed skončil v nemocnici. Amín teď pracoval pro Palestinskou organizaci preventivní bezpečnosti, která působila v městských centrech na Západním břehu jako izraelský donucovací orgán. Byl známý jako jeden ze zkorumpovaných policistů, kteří obírali lidi.

„Co se stalo?" zeptal se Abed.

„Strašná bouračka," odpověděl Amín. „Vynesli ohořelá těla z autobusu a položili je na zem."

Abed s bušícím srdcem odběhl od Amína. Kdo mohl říct něco takového otci? To bylo poprvé, co Abed slyšel o tom, že někdo zemřel. Teď už se té příšerné představy nedokázal zbavit. Abed se nořil hlouběji do davu, v hlavě mu zněla Amínova slova.

Vířily kolem něj zvěsti, které se nesly od úst k ústům: děti ze školky byly odvezeny na kliniku v a-Ramu, dvě minuty cesty odtud; jsou v Ramě, izraelské vojenské základně u vjezdu do a-Ramu; jsou ve zdravotním středisku v Ramalláhu; byly převezeny z Ramalláhu do nemocnice Hadasa na hoře Skopus. Abed se musel rozhodnout, kam má jít. Se svým zeleným průkazem ze Západního břehu nemá dovoleno vstoupit do Jeruzaléma a ptát se v Hadase. Šuškanda o a-Ramu zněla nepravděpodobně, protože tam nebyl žádný špitál. Nejvěrohodněji vypadalo zdravotní středisko v Ramalláhu. Poprosil dva neznámé lidi o svezení. Měli za sebou dvouapůlhodinovou cestu z Džanínu a mířili opačným směrem, ale bez váhání souhlasili.

Trvalo dlouho, než se dostali z kolony kolem místa nehody. Na silnici z Jeruzaléma do Ramalláhu projeli kolem zábavního centra Země dětí, kde touhle dobou už školka měla být. Na střeše mělo jednu z Miladových oblíbených komiksových postaviček, obrovitého SpongeBoba.

V Ramalláhu Abed a ti dva laskaví neznámí lidé nakonec dojeli k nemocnici. Tam panoval naprostý chaos – houkaly sirény sanitek, zdravotníci převáželi raněné děti na pojízdných lůžkách, zděšení rodiče křičeli a plakali, televizní štáby dělaly rozhovory s nemocničním personálem. Abed si razil cestu tím blázincem se sevřeným hrdlem a splašeným srdcem a snažil se potlačit narůstající děs. Ale mysl ho neposlouchala. Místo toho se soustředila na jednu neodbytnou myšlenku: Je to trest za to, co jsem provedl Asmahan?

Část první

TŘI SVATBY

I

Každý, kdo znal Abeda za jeho mládí, by vám řekl, že je mu souzeno, aby si vzal jistou dívku. Nebyla to však Haifa ani Asmahan. Byla to dívka jménem Ghazl.

Poznali se v polovině osmdesátých let, kdy byla Anata klidná a venkovská, spíš vesnice než město. Čtrnáctiletá Ghazl chodila do prvního ročníku anatské dívčí školy. Abed byl v posledním ročníku chlapecké školy naproti přes ulici. V těch dobách se v Anatě všichni navzájem znali. Více než polovina vesnice pocházela z některé ze tří velkých rodin, jež měly téhož společného předka, muže jménem Alawi. Abedova rodina, Salamovi, byla největší. Druhá největší byla rodina Ghazl, Hamdanovi.

Rodovou linii samotného Alawiho bylo možné sledovat až k člověku, který založil Anatu a byl potomkem zakladatele súfismu z 12. století. Jmenoval se Abdel Salám Rifaj. Tento muž přicestoval z Iráku, aby navštívil mešitu al-Aksá v Jeruzalémě, a potom se usadil v Anatě, která byla snad pojmenována po kanaánské bohyni Anát nebo po biblickém městě Anatót. V dětství Abed a jeho sourozenci chodili po silnici ke kamenné hrobce Abdela Saláma Rifaje a zapalovali svíčky v klenuté svatyni. Ta se později stala místem odpočinku pro izraelské vojáky, po kterých tu zůstávaly nedopalky cigaret a prázdné lahve od piva.

Abed bydlel pod kopcem pár desítek metrů od dívčí školy, v prvním patře dvoupodlažního vápencového domu. Přízemí sloužilo jako chlév pro kozy a ovce a kurník pro slepice. Abedův otec miloval zvířata, a kozy zvlášť. Dával jim semínka, oříšky nebo sladkosti. Dospívající Abed někdy brával ovce na pastvu do údolíčka mezi Anatou a novou židovskou osadou Pisgat Ze'ev.

Za Abedova mládí obklopovala Anatu neohraničená pšeničná a čočková pole a po krajině byly roztroušeny olivovníky a fíkovníky.

Velké rodiny spávaly pohromadě v jedné místnosti na podlaze pokryté tenkými matracemi. Domy měly záchody venku a ženy nosily na hlavě velké džbány s vodou z nedalekého pramene. Každý pátek se do obývacího pokoje donesly obrovské džbery a všechny děti se koupaly. Potom se s mokrými vlasy a v čistých šatech postavily do řady a jedno po druhém políbením ruky děkovaly svým otcům. Na oplátku od nich dostávaly pusu na čelo a příslib útěchy a blaženosti, požehnání *na'eeman*.

Anata se začala měnit poté, co ji a celý Západní břeh během války v roce 1967 dobyl Izrael. Do té doby tuto oblast spravovalo Jordánsko. V následujících desetiletích Izrael podnikal celou řadu opatření k její judaizaci a okupovaná území se pod jeho vlivem demograficky i geograficky proměňovala. Vláda kousek po kousku v Anatě zabírala půdu, vydala stovky demoličních příkazů, část města připojila k Jeruzalému a centrum města ohraničila nově postavenou zdí. Zbytek zkonfiskovala a vybudovala v něm čtyři osady, několik osadnických stanic neboli outpostů, vojenskou základnu a dálnici, která byla uprostřed rozdělena další zdí, aby osadníci neviděli provoz v palestinské části. Městské přírodní koupaliště a pramen se staly izraelskou přírodní rezervací, do níž měli osadníci z Anatótu přístup zdarma, ale od lidí z Anaty se vybíralo vstupné. Cesta k prameni vedla přes osadu, do níž Palestinci nemohli vstoupit bez zvláštního povolení, proto museli volit jinou trasu s dlouhou zajížďkou po rozbité polní cestě.

Palestince z Anaty rok od roku pohlcovala městská struktura expandujícího Jeruzaléma, který spolkl Staré město i zbytek Východního Jeruzaléma, ale také půdu více než dvou tuctů přilehlých vesnic, které byly všechny zabrány Izraelem. Obyvatelé Anaty jezdili auty po izraelských víceproudých dálnicích, nakupovali jídlo v řetězcích jeho supermarketů, používali hebrejštinu v kancelářích jeho výškových budov, v nákupních centrech a kinech. Společenské zvyklosti v Anatě se však nezměnily. Předmanželské vztahy byly zakázány, manželství bývala často sjednávána, a aby se v rodině

udržel majetek a půda, uzavírali spolu sňatky bratranci a sestřenice. Nepřátelé vůči sobě navenek projevovali velkou zdvořilost a životní osudy silně ovlivňovala pověst domácnosti. Vzpurná dcera mohla všem sestrám zmařit vyhlídky na sňatek a celé drama bylo zahaleno do obřadných a zdvořilostních proslovů.

Jestliže tedy Anata připomínala předindustriální vesnici 18. století, Abed se narodil do její elity. Oba jeho dědové – kteří byli bratři – zastávali v různých obdobích funkci *muchtara*, náčelníka vesnice, a společně vlastnili většinu půdy. Avšak spolu s tím, jak izraelská vláda zabavovala jejich pozemky a jejich jmění se scvrkávalo, slábla i důležitost *muchtarů*. Počátkem osmdesátých let měl funkci převzít Abedův otec. On však tuto roli odmítl, protože prý dnes spočívá hlavně v tom, že *muchtar* ukazuje okupantům domy mužů, které chtějí zatknout.

Abedův otec byl hrdý muž, který zřídka dával najevo roztrpčení nad ztrátami, které utrpěl, ať už materiálními či duchovními. Jeho první láskou byla žena z rodiny Hamdanových, ale jeho otec a strýc naplánovali, že se ožení se svou sestřenicí, aby se vyhnuli rozdělení rodových pozemků. Rodiče dívky, kterou miloval, také jejich vztahu nepřáli, protože mezi Salamovými a Hamdanovými panovala rivalita. Jakmile se o tužbách mladého Salamy dozvěděli, provdali dívku za jejího bratrance. Abedovu otci nezbylo než respektovat přání rodiny a souhlasit s domluveným sňatkem.

Když se Abed zamiloval do Ghazl Hamdanové, napadlo ho, jestli tím nenaplňuje otcův překažený osud. Po večerech tajně psával Ghazl psaníčka. Ráno je dával některé sousedce nebo spolužačce, aby jí je ve škole předaly. Často v těch vzkazech bývaly instrukce, aby v určitý čas zvedla telefon. Dívka bydlela ve čtvrti Dahijat a-Salam (tehdy zvané Nová Anata), kterou Izrael anektoval a připojil ji k Jeruzalému, takže u nich v domě byla telefonní linka. Domy v ostatních částech Anaty telefon neměly. Po škole Abed jezdil autobusem k Damašské bráně ve Východním Jeruzalémě. Šel pěšky na poštu v Saláhaddínově ulici, hlavní obchodní třídě, a ve

smluvený čas zastrčil žeton do telefonního automatu. Hovořili spolu tak dlouho, jak to bylo možné, což často vůbec moc dlouho nebylo. Pokud vešli do pokoje Ghazlini rodiče, dívka začala Abeda oslovovat ženským jménem a potom rychle hovor ukončila. Mnohokrát se stávalo, že si sotva řekli ahoj, než Abed podle monotónního bzučení hluchého telefonu zjistil, že byl uprostřed věty přerušen.

Tvořili pěkný pár. Abed byl snědý, vysoký a štíhlý. Měl výraznou čelist, zamyšlený pohled a příjemné, nenucené vystupování. Také husté, po stranách na krátko ostříhané vlasy a později ke svým rozpakům i knírek. V hluboce rozhalené košili připomínal palestinského Jamese Deana. Ghazl měla velké oči mandlového tvaru a ďolíček v pravé tváři. Vypadala jako její otec. Z její tváře stejně jako z té jeho vyzařovala dobrosrdečnost.

Abedova nejstarší a nejmilejší sestra Nahíl žila v Dahijat a-Salamu s manželem Abú Wisámem kousek od domu, v němž bydlela Ghazl. Abed ze sestřina domu rád Ghazl špehoval, když vyšla na střechu nebo na balkon, což byla jediná místa pod širým nebem, kde se objevovala s nezakrytými vlasy.

Abed nebyl nábožensky založený a neuznával hidžáb. Žádná z jeho sester ho před svatbou nenosila a Nahíl si ho neoblékala ani potom. Zvláště mezi smetánkou byl hidžáb k vidění čím dál tím méně. Když Abed v roce 1986 končil střední školu, v Anatě si vlasy zakrývala méně než polovina dívek. Ale nevadilo mu, že Ghazl hidžáb nosí. Věděl, že to dělá z úcty ke svému otci, který byl zbožný, a že v jiných ohledech je mnohem méně upjatá než její vrstevnice. Rodiče jí také poskytovali větší nezávislost. Její otec byl přívětivý a důvěřivý a její matka pocházela ze Silvanu, čtvrti v centrálním Jeruzalémě přímo pod mešitou al-Aksá, takže si osvojila moderní městské způsoby. Právě jejich shovívavost umožnila Ghazl a Abedovi, aby se vídali tak často, jak se vídali. Přinejmenším zpočátku, než se jejich tajné námluvy mohly skutečně rozvinout pod rouškou společného politického boje.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Den v životě Abeda Salamy**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.